

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 46. SZÁM, 2009. NOV. 15.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A mai istentisztelet alkalmával a Libiš-i templom mellett gyűltünk össze, ahol akarva akaratlanul Végh János tiszteletes úr lelke körülvesz minket. Azért is választottam Ábrahám történetének

1. Elindulás

Nem tudom, rátok hogyan hat, kedves Testvéreim, a felolvasott Igének a bevezető része, de rám szinte ijesztően. A leírás azt a kellemetlen hangulatot kelti bennem, hogy valami biztosat, meleget, az otthonot kell elhagyni, és el kell indulni a bizonytalanságba. Mi hozzá va-

Az Úr ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszlek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. Ábrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki, és Lót is vele ment. Ábrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból. Fogta Ábrám Szárajt, a feleségét, és Lótot, a testvére fiát, meg minden szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit, akikre Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán földjére. Majd átvonult Ábrám az országon egészen a sikemi szenthelyig, Móré tölgyeséig. Akkor még kánaániak voltak ezen a földön. Az Úr megjelent Ábrámnak, és ezt mondta: A te utódaidnak fogom adni ezt a földet! Ő pedig oltárt épített ott az Úrnak, aki megjelent neki. Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre, és felütötte sátrát. Bétel esett nyugatra, Aj pedig keletre. Oltárt épített ott is az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét. Azután útnak indult Ábrám, és továbbvonult a Délvidék felé.

1Móz 12,1-9

kezdő részét, mert Végh János sorsának bizonyos mozzanatai erősen Ábrahám elhívását idézték fel bennem. A mai igehirdetéshez e két férfi közös tulajdonságai adtak ihletet, és leginkább úgy írnám le azokat, mint: a végtelen hitbéli bátorságot nem másban bízni, csakis Isten szavában, és nem másra helyezni az egész életet csakis Isten ígéreteré, jóllehet az, amit látunk, egyáltalán nem tűnik biztatónak.

gyunk szokva, szinte keressük és nagyra értékeljük azt, ha van meleg otthonunk, ha van hova útjainkról visszatérni. Szeretjük a magunk által kialakított biztonságot és ragaszkodunk ahhoz. Életünk egyik fő célja éppen az ilyen fészkek kialakítása, abba visszatérni, azt csinosítani, ott meggyökerezni. Ezért szinte borzad a hátunk az elképzeléstől, hogy hasonló biztonságos helyet képes valaki elhagyni és kimenni az ismeretlenbe,

úgymond „csak“ egy elhivatási tudat miatt. Pedig Ábrahám ezt tette, Végh János ezt tette... Ez a lelki különlegességnek a jele. Azoké a különleges hívő embereké, akik többre vágnak. Akiknek lehet vagyonuk, mint Ábrahámnak, lehet nemesi származásuk, mint Végh Jánosnak, lehet láthatóan bebiztosítva a jövőjük, mint mindkettőjüknek, de aztán történik valami, ami alapvető fordulatot hoz az életükbe. Ez a valami: Isten megszólítása. De nem csak az. El tudom képzelni, hogy Isten által nehezen szólíthatók meg azok, akiknek a kényelmük, a jólétük a fontos. Kell hozzá valami az ember oldaláról is: az pedig a belső éhség, a belső, jó értelemben vett nyugtalanság. A többre vágyóknak több adatik. Az emberek főleg ott kapnak Istentől választ, ahol azt maguk lázasan keresik. Lehet, hogy Ábrahámnak sok mindene volt, de nem volt nyugodt olyan környezetben, amely lelkileg nem elégítette ki őt. Neki minden bizonytal volt olyan egzisztenciális kérdései és problémái, mint például az, hogy nem volt örököse, a lelke nem tudott megnyugodni a sok pogány szobrot imádó lakosság között, a lelke nem tudta elfogadni, hogy csak az tölténé be az életet, aminek ezek a pogány szobrok a képviselői: a jólét, a hatalom, a szexuális erő. Érezte, hogy neki, mint embernek, ennél többre van szüksége, de hogy azt nem lehet megvalósítani a felületes értékeket valló társadalomban. Érdekes, hogy Isten ígérete, amelyre hallgatott és amely eldöntötte benne, hogy igen, el fog menni, válasz volt arra, ami gyötörte: családot akart, jövőt és áldás lenni a többiek számára.

Isten ígéretei ugyanis nem szólnak másról, mint arról, amit maga az ember a lelke mélyén kíván. Nagy dolog, ha valaki nem elégszik meg az anyagi értékekkel, hanem a lelkieket kutatja, áldás akar lenni e világ számára és értelmes folytatást, áldott életet szeretne hagyni maga után. Amint Jézus is mondja: „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek*“ (Mt,5-6). Isten ezzel azt mutatja, hogy különleges kapcsolatban, különleges feladattal, különleges elhívással ajándékozza meg azokat, akik így éheznek, akik Istennek akarják átadni magukat, akik ebben találják meg életük értelmét. Közülünk vajon kiben lákik ilyen vágy?

2. Bátorság

Ily módon vágyakozni és ily módon kapni választ Istentől, nagy lelki élmény, nagy eufória. Több megtért ember beszélhet különleges lelki élményekről, amelyekben részük volt. Hatalmas eufória a megtérés pillanata, ez a válaszkapas Istentől, az elhivatás pillanata. Az ember úgy érzi, mindenre képes, könnyebb elindulni, könnyű az első lépéseket megtenni. De az igazi út ezeknél az első lépéseknél hosszabb. Átéltte ezt Ábrahám, átélte ezt Végh János, amikor a kezdeti eufória elmúlása után szembesülniük kellett a gyakorlati, hétköznapi problémákkal. Isten megengedi az örömet, amely a beszélgetésből, a pillanatnyi találkozásból származik, de azután következik az út. A hit útja, a szolgálat útja. Az az út, amelyen az illető megpróbáltatik, a tűzkeresztség, hogy mennyire komolyan és odaadó-

an gondolja szolgálatot, a hűséget, mit képes feláldozni. Ábrahám elindult az ijesztő semmibe. Azok közül, akikért felelős volt, senkinek sem tudta megmondani, hogy mi vár rájuk, hova mennek. Végh János sem tudta, hol is fekszik ez a Libiš. Össze is tévesztette ezt a helyet Libicével. Mégis, Istenbe vetett feltétlen bizalommal a szívében, csehül és szlovákul ment tanulni Szlovákiába. Csak azért, mert volt egy erős elhivatási élménye, amikor megérintették őt a sáros-pataki rektor szavai, amikor tolmácsolta a helvét hitvalláshoz csatlakozni akaró, de lelkészhiányban szenvedő cseh gyülekezetek kérését. Ő is otthagyta az apai házat; nagy sírással búcsúzott tőle az édesapja: lám, felnevelte fiát, hogy öreg korára legyen támasza, az pedig elmegy valahova a világ végére. Édesapja, egy évvel később, amikor Végh János már Csehországban szolgált, meghalt; ezért Végh Jánost élete végéig bántotta a lelkiismerete. Végh János ilyen áldozatot hozott az Urért, hasonlóképpen, ahogyan Ábrahám a fiát volt képes odaadni, a saját kényelmét feláldozni. Talán kellemetlen tény, de Isten azt helyezi a szívünkre, hogy ha igazán áldott, maradandó értéket kívánunk hagyni magunk után az Ő dicsőségére, az nem megy áldozatok és önfeláldozás nélkül. Legjobban maga az Úr mutatta meg ezt, amikor saját Fiát áldozta fel miértünk, hogy mi megmaradjunk. És nem csak öncélúan maradjunk meg, hanem áldás-ként és érték-ként maradjunk meg most is és az örökkévalóságban is. Aki őszintén akarja követni Jézust, és Ábrahám vagy Végh János példaképe szerint akar

cselekedni, számolnia kell azzal, hogy ez sok komplikációval, nehézséggel fog járni. Maga Jézus is mondta, hogy szolgálatunk révén sok mindenkit elveszít-hetünk, de többet és többeket nyerünk. Ha szolgálni akarjuk az Urat, számolni kell a kisebb kényelemmel, környezetünk részéről kevesebb megértéssel, talán kevesebb pénzzel, sok harccal, sok kísértéssel, sok kétellyel. Isten szolgálata kemény. Ábrahámra évtizedes zarándoklás várt, Végh Jánosra kemény munka, nyelvi barrier, szegénység. Jézus Krisztusra kereszt. De tudjuk róluk, hogy hősök voltak, máig ismerjük őket, nevük tiszteletet és főhajtást vált ki, maradandó értékeket építettek, megkapták, ami nekik ígérve volt, ami után tulajdonképpen lelkük nemes szintjén vágytak. Mindezt „csupán“ azt tették, amit mi is megtehetünk: Hittel és bátorsággal kapaszkodtak „csupán“ egy ígéletbe.

A mi sorsunk is sok mindenben hozzájuk hasonló. Mi is a Krisztusban vett hitünk révén zarándokútra keltünk. Ahogy azt a Zsidókhoz írt levél írja: *„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük“* (Zsid 13,14). Előttünk áll egész életutunk annak bizonytalanságaival, kételyeivel, hogy mennyire tudjuk minden helyzetünket Isten kezébe letenni, és arra az ígéletre alapozni: *„Keressétek először az Ő (Isten) országát és igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek...“* (Mt 6,33) Tudunk-e majd Isten ígéréteibe kapaszkodni még a halál küszöbén is, amikor Jézus így biztat: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él“* (Jn 11,25)?

Mennyire erősen számolunk életünk minden helyzetében Isten ígéreteivel? Eszünkbe jutnak némelyek? Meghatározzák-e életünket?

Mennyire áldottak és boldogok voltak azok, akiknek Isten ígérete volt az elrugaszkodási pontjuk, vigasztalásuk és erkölcsüket, munkájukat formáló tényezőjük! A mai világban sok mindenki, főleg amerikai szellemmel megmérgezve, azon fáradozik, hogy különleges legyen, egyedí. Én pedig az évek folyamán azt veszem észre, hogy a legkülönlegesebb emberek mindig azok voltak, akik meghallották, megértették Isten hívását és megértették, mi a szerepük Isten tervében.

3. Misszió

Ez összefügg azzal, mi is van bízva azokra, akik vágnak Isten után, akik keresik Őt, akik meghallják Őt: Nem más, mint a misszió. Isten prezentálása és reprezentálása. Ahova Ábrahám megérkezett, ott oltárt épített Isten dicsőségére. Végh János elfogadta a misszió helyét, és ott fáradozott a gyülekezeti tagokért, azok hitbéli műveltségéért, állapotáért. Lehet, most azt gondoljuk: mi mit tudunk Istennek adni magunkból? De így rosszul van feltéve a kérdés: ha magunkat adjuk, Isten ad nekünk magából. Megnyílnak szemeink, nem úgy, mint Évának és Ádámnak a jó és rossz meglátására, hanem arra, hogy mit tehetünk Istenért, az Ő nevéért, felebarátainkért, végül pedig önmagunkért, mert a jól végzett szolgálatnak csodálatos ajándéka a szívbéli boldogság. Mindenkinék, akik itt vagytok, adatott valami karizma,

valami, ami által Krisztus megjelenhet ebben a lelkileg kopár világban.

Amióta a Szentlélek kiontatott, azóta egy különleges helyzet áll fenn: mindenkinek adatik belőle. Amint Pál apostol is írja: „*A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait... De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja...*“ (1Kor 12,7-11)

Mit vonhatunk le ebből tanulságként? Ábrahám, Végh János bátrak voltak engedelmességek Isten hangjának és ennek köszönhetően felfedezték magukban életük minőségét, célját, boldogságát. Az a biztató az egészben, hogy nem csak passzívan hallhatunk róluk, de mi is részesei lehetünk ennek a csodának. Különbek – hiszen már érintettem e különbségnek a témáját – leszünk ebben a világban azáltal, hogy Isten iránti engedelmességben azt tudjuk tenni, amire másnak nincs erkölcsi szintje, szeretetbéli motivációja.

Sokan nem fogják ezt megérteni, sokan kételkedni fognak, őszintén gondoljuk-e mindezt, de végeredményben mi lehetünk ezáltal az egész világ álmának a megvalósítói, mert békességet hozhatunk az emberek közé. Ilyenekről olvasunk Ézsaiás könyvében. „*Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet.*“ (Ézs 52:7a,b) Tehát olyanokról, akiknek van Istenélményük,

akik birtokolják ígéreteit, olyanokról, akik Krisztus módjára cselekednek, akik a Lélek hatalma által bámulatos módon másképp reagálnak, mint általában látni szokás: nem haraggal, nem irigységgel, nem kiszámítással, hanem úgy, mint azok, akik az elhívás tudatával vannak felruházva erre a misszióra.

Misszióra, amely megmutatkozik viselkedésünkben, kezünk munkájában. Ezért szeretnélek felhívni titeket, kedves Testvéreim, hogy ha eddig nem tettük meg, akkor kezdjük keresni azt, mivel ruházott fel minket Isten. Hová küld, mit tegyünk, mit hagyjunk el, egy adott helyzetben miben, hogyan engedelmesskedjünk. Nagy jutalma van ennek a belső felfedezésnek. És nem kell itt feltétlenül nagy missziói területekre gondolni, hanem egészen kicsiny dolgokra is. Merjünk kommunikálni Istennel, merjünk kérdezni őt, lelki navigációt kérni, lelki érzékenységet, hogy halljuk, mit akar tőlünk. Mert ha ez nincs meg bennünk, életlehetőségeinket is elkerülhetjük. Ábrahám e nélkül a lelki érzékenység nélkül lehet, hogy elenyészett volna a lelkileg pogány Kánaánban. Végh János lelki érzékenysége nélkül nem lenne nyoma Csehországban a magyar református-ságnak. Krisztus lelki érzékenysége nélkül lehet, hogy feladta volna a Gecsemáné kertjében a har-

cot, és az emberiség továbbra is haldoklott volna a maga bűneiben – ha lehet egyáltalán ily merészen gondolkodni.

Mit kerülünk el mi, kedves Testvéreim, ha nem halljuk Isten szavát, ha nincs bátorságunk ígérettel elindulni, és nincs készségünk az önmegtagadásra? Nem tudom, de sokszor elgondolkodtam rajta, mi mindent tehettem volna és nem tettem, hogyan befolyásoltam negatívan a felebarátaimat valamint saját életemet. Kinek nem szóltam Krisztusról, mikor viselkedtem úgy, hogy Krisztust senki sem találta volna bennem, és így tovább.

Legyen tehát a mai istentiszteletünk nemcsak bibliai hőseinkre, bibliai őseinkre való megemlékezés, hanem hadd szülessen meg bennünk a készség Ábrahám és Végh János példáját követni. Ebben segítsen minket az Úr!

Ámen.

*(Elhangzott 2009. november 8-án,
Libišben, Š.A. igehirdetésén)*

*Gyülekezetünk tagjai a Libiš-i templom
kertjében Végh János és társai sírjánál*

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól (a téli időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A SzRKE Zsinati Elnökségének döntése értelmében **Éles György református lelkipásztor legkorábban 2010. január 1-én kezd meg szolgáltatát gyülekezetünkben. Alkalmazása meghatározott időre szól: 2012. december 31-ig és meghosszabbítható.**

– Ismét megrendelhető a **Szeretetnap-tár, Kálvinista Szemle (annak szlo-**

vák nyelvű megfelelője, a Kalvínske Hlasy), és a Református Újság. A rendeléseket **december 5-ig lehet leadni** gyülekezetünk gondnokának.

– A **Szeretetnap-tár új kiadásában gyülekezetünk 2009-es évi beszámolója is megjelenik.** Kicsit megkésve ugyan, de végül sikerült összeállítani a fényképes cikket, amely reménység szerint a **Prágai Tükör új számában is megjelenhet majd.** A beszámolót az ÜZENET következő számaiban is leközzöljük.

– A **Balassi Intézet honlapján (www.bbi.hu) fényképes beszámoló található** a november 7-én megrendezett Nemzetközi tudományos és kulturális szimpóziumról, amelynek megnyitóján **gyülekezetünk kórusa is szerepelt.**

– Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét arra, hogy a www.refnet.cz/lista/index.php címen **megrendelhető a Napi Ige és az elektronikus ÜZENET.** Értesítse ismerőseit is ezekről a lehetőségekről!

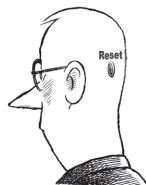
MODERN TANMESE

A kis béka elmegy a jósnőhöz. A jósnő azt mondja:

– *Nemsokára találkozni fogsz egy nagyon szép lánnyal, aki majd mindent tudni akar rólad.*

– *Valóban? És ugye egy partin fogunk találkozni?* – kérdezi a béka.

– *Nem... ...a biológia órán.*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP